

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Instituce

Komerční banka, a.s.
IČO 453 17 054
Na Příkopě 969/33
110 00 Praha 1

Č. j. FA/SR/PS/1296/2017 - 32

Praha 3. 4. 2019

Nález

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 20. 12. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o vydání potvrzení o telefonním hovoru ze dne 9. 5. 2017 nebo jeho záznamu a o zaplacení náhrady ztráty na výdělků ve výši 6.042 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 400.000 Kč, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

Odůvodnění:

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se po Instituci domáhá vydání potvrzení o telefonním hovoru nebo vydání nahrávky tohoto hovoru, náhrady škody spočívající v náhradě ztráty na výdělků a náhrady nemajetkové újmy, kterou mu měla Instituce způsobit tím, že blokovala peněžní prostředky na platebních účtech, které pro něj vedla, protože exekuce příkázáním pohledávky z platebních účtů Navrhovatele byla neoprávněná.

Finanční arbitr pro účely posouzení podmínek řízení zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 28. 3. 2003 Smlouvu o zřízení a vedení Perfekt konta (dále jen „Smlouva o účtu ze dne 28. 3. 2003“), na základě které Instituce pro Navrhovatele vede účet č. ■ (dále jen „Účet 1“). Finanční arbitr současně zjistil, že Instituce Navrhovateli na základě Žádosti/Smlouvy o vydání osobní platební karty k Účtu 1 (dále jen „Smlouva o kartě“), dne 22. 10. 2014 (podpis Potvrzení o převzetí platební karty) vydala k Účtu 1 platební kartu č. ■ (dále jen „Platební karta“).

Finanční arbitr nezjistil, že by se nedílnou součástí Smlouvy o účtu ze dne 28. 3. 2003 ke dni jejího uzavření nestaly Všeobecné obchodní podmínky Komerční banky, a.s., pro vedení účtů/vkladů klientů účinné ode dne 1. 5. 2001 a Podmínky Komerční banky, a.s., k Perfekt kontu účinné ode dne 1. 10. 2002.

Finanční arbitr dále zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 14. 1. 2008 Smlouvu o zřízení a vedení Perfekt konta (dále jen „Smlouva o účtu ze dne 14. 1. 2008“), na základě které Instituce pro Navrhovatele vedla účet č. ■ (dále jen „Účet 2“).

Finanční arbitr nezjistil, že by se nedílnou součástí Smlouvy o účtu ze dne 14. 1. 2008 ke dni jejího uzavření nestaly Všeobecné obchodní podmínky účinné ode dne 14. 6. 2005 a Podmínky k Perfekt kontu účinné ode dne 1. 1. 2007.

Smlouva o účtu ze dne 28. 3. 2003 a Smlouva o účtu ze dne 14. 1. 2008 jsou rámcovými smlouvami o platebních službách ve smyslu § 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 370/2017 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový zákon o platebním styku“), resp. do 12. 1. 2018 byly tyto smlouvy rámcovými smlouvami ve smyslu § 74 odst. 1 písm. a) zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění účinném do 12. 1. 2018 (dále jen „zákon o platebním styku“), protože se v nich Instituce zavázala pro Navrhovatele provádět platební transakce jednotlivě neurčené, protože podle článku IV. Všeobecných obchodních podmínek Komerční banky, a.s., pro vedení účtů/vkladů klientů účinných ode dne 1. 5. 2001 platí, že „[m]ajitel účtu/vkladu nebo jím zmocněná osoba je oprávněna čerpat prostředky z účtu/vkladu [...]“ a podle článku XV. Všeobecné obchodní podmínky účinných ode dne 14. 6. 2005 platí, že „[k] provádění platebního styku jsou určeny běžné Účty Klienta. Platební styk lze provádět hotovostní a bezhotovostní formou [...]“.

Smlouva o účtu ze dne 28. 3. 2003 a Smlouva o účtu ze dne 14. 1. 2008 jsou smlouvami o účtu podle § 2662 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

Účet 1 a Účet 2 (dále též společně „Účty“) jsou platebními účty podle § 2 odst. 1 písm. b) nového zákona o platebním styku a téhož ustanovení zákona o platebním styku, neboť slouží k provádění platebních transakcí podle § 2 odst. 1 písm. a) nového zákona o platebním styku, resp. téhož ustanovení zákona o platebním styku, tj. ke vkladům peněžních prostředků na platební účet, výběrům peněžních prostředků z platebního účtu a převodům peněžních prostředků.

Převod peněžních prostředků je platební službou ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) bodu 2., příp. písm. d) bodu 2. zákona o platebním styku. Navrhovatel vystupuje ve vztahu k Instituci jako plátce (tj. ten, z jehož účtu byly peněžní prostředky odepsány), Instituce vystupuje ve vztahu k Navrhovateli jako poskytovatel platebních služeb plátce. Platební příkaz dává příjemce, v tomto případě exekutor, a to v podobě exekučního příkazu.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel v právním vztahu s Institucí, který je předmětem tohoto řízení, nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“), tedy osobou oprávněnou mimo jiné poskytovat platební služby. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení poskytovatele platebních služeb, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr je tedy příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, protože se jedná o spor mezi spotřebitelem a poskytovatelem platebních služeb při poskytování platebních služeb ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 3 odst. 1 a 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že „[v] rámci občanskoprávního sporu [...] jsem proti rozsudku Městského soudu v Praze čj. ■ ze dne 30. 9. 2016 podal [...] dovolání k Nejvyššímu soudu ČR. Nejvyšší soud ČR dne 30. 5. 2017 informoval právní zastoupení obou stran o přijetí dovolání a o odložení exekuce do doby vynesení jeho konečného rozhodnutí v meritru věci. To se stalo 23. srpna 2017 a obě strany o rozsudku NS ČR byly informovány dne 17. října 2017.“

[...] Nicméně žalovaní oslovili exekutorský úřad ■ [...] a dne 21. dubna 2017 získali nestandardním způsobem souhlas exekučního soudu Praha 1 se zahájením exekuce.“

Navrhovatel tvrdí, že „[o] těchto skutečnostech jsem byl informován via facti z Komerční banky-zablokováním účtů dne 7. 5. 2017 a exekutorský výměr jsem obdržel až 15. května 2017 [...]. Autor exekutorského výnosu vydal a 7. 12. 2017 doručil „vyrozumění“ o zániku svého exekučního pověření.“

Navrhovatel tvrdí, že „[o]d prvopočátku komunikace [...] jsem namítal neopodstatněnost a řadu stupňujících se právních pochybení obsažených v exekučním výměru a jednání exekutorského kandidáta [...] nestandardní způsob získání exekutorského pověření [...]; flagrantní vedení exekučního řízení proti všem bankovním účtům [...]; [...] neinformování o exekuci ze strany exekutora; odmítnutí dvou návrhu v exekuci povinného na odložení exekuce [...] a návrhu na zastavení exekuce [...]; zjevné zneužití údajů tvořících bankovní tajemství [...]; [...] náklady řízení asertivně uložil v exekuci povinnému [...]; odvolání v exekuci povinného řešil Městský soud, který [...] celou exekuci zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů [...]; alespoň KB a.s. odblokovala účty a obnovila elektronickou (placenou) komunikaci počínaje 12. 12. t.r.“

Navrhovatel tvrdí, že „[s] oběma bankovními institucemi jsem od uvalení exekuce vedl operativní korespondenci upozorňující na jejich nepochopitelnou pasivní interpretaci zákonné povinnosti o postoupení údajů o bankovních účtech, kterými po mých výhradách de facto po dobu exekuce a až do současnosti kryjí protiprávní postup exekutorského kandidáta. Pasivita obou bank a jejich opuštění obezřetnosti ze zřejmých protiprávností exekučního titulu a postupu exekutorského kandidáta tak zejména zavedly vzniku škody z nutnosti přeorganizovat minimální (udržovací) financování chodu domácnosti, z úniku informací (viz § 31 odst.1 ex. řádu) o adresátech bankovních operacích, struktuře a rozsahu mou osobou bankám financí a údajů třetím osobám, opuštění obezřetnosti pasivně KB blokovala a znemožnila běžné rodinné financování [...]. Z pouhých provozních účtů u KB [...], ze kterých jsem financoval a hradil náklady domácnosti, spojené mimo jiné s péčí o fatálně nemocnou manželku, jsem na své podněty neobdržel uspokojivou reakci. [...] nepochopitelné ignorování mého požadavku [...] k vydání potvrzení o mém telefonickém úsilí [...]; absurdní zasilání zpoplatnění notifikací o neprovedených trvalých platebních příkazech (za období květen – září 2017) [...]; ironické dotazování na mé osobní údaje k absurdnímu vydání „nové platební karty KB“ [...]; jaký protiklad, když tatáž KB [...] přestala od 9. května t.r. posílat sjednané telefonické informace o stavech na účtu; tuto hrazenou službu [...] obnovila 12.12 t.r.; KB se k distribuci zpoplatněných notifikací „brání“ [...], ale hrubě přehlíží skutečnost, že i jejím pasivním přičiněním klient balancuje nad „dluhovou pastí“; [...] usiloval o osobní projednání [...] bezvýsledně [...]; odečtení nákladů za vedení jednoho z účtů v KB za období květen až listopad 2017, kdy jsem s účtem nemohl pro jeho neoprávněnou blokadu nakládat [...].“

Navrhovatel tvrdí, že „[i]gnorování mého požadavku na seznámení se s předpisy, pravidly, metodikou bankovních postupů v případech zjevných exekutorských pochybení [...] ve mně prohlubuje pocity ztráty důvěry v české bankovní instituce a důslednou ochranu bankovního tajemství jako jednoho z principů komerčního bankovníctví v české ekonomice. [...].“

Navrhovatel namítá, že „exekutorský kandidát obdržel od obou jmenovaných bank plné údaje o mých bankovních účtech [...]; obě bankovní instituce přes informace o právních pochybeních a likvidačním charakteru této exekuce [...]; požadoval jsem po oznámení srpnového Rozsudku Nejvyššího soudu ČR odblokování provozních účtů u Komerční banky [...] bez jakékoliv odezvy s odkazem, že to vše závisí na jednání exekutorského kandidáta, [...]; dovolil jsem si požádat o seznámení s kodexem/metodickým návodem k zajištění obezřetnosti banky [...] opět bezvýsledně; [...] protiprávním jednáním exekutorského kandidáta je moje jméno uvedeno v nejrůznějších databázích a seznamech flagrantně poškozujících moji čest a bezúhonnost [...]; [...] evidentně pasivním postojem obou bank,

[...] které ani v jednom případě nepřipustily a nepodnikly nic pro potřebu ochrany bankovního tajemství a ochrany klienta [...] vzniklo zjevné ohrožení důvěryhodnosti v institut bankovního tajemství, ochrany klienta banky před zjevnou protiprávností exekutora/ů s následkem jeho poškození práv, dobré pověsti v rozsahu značné nehmotné újmy. Na promptní požadavek [...] k vydání potvrzení o mém zájmu na promptním řešení situace z 9. května 2017 [...] neobdržel [...] odpověď a vydání takového důkazu [...]; k vyjasnění pohybů na účtech KB a.s. během jejich blokování jsem požádal o osobní schůzku [...] Opět jen přes telefon [...] Zdvouřilost, ale nic obsahového [...] požádal jsem o kopii nahrávky [...] nic jsem neobdržel [...].“

Navrhovatel požaduje „vydání požadovaných důkazů z KB že podle požadavku z 9. 5. 2017 a 15. 12. 2017 vč. doložení sankcí za nesplnění povinností osob, které takto měly postupovat; návrh [...] k obnovení jistoty v důvěru v zachování a obnovení důvěry a spolehlivosti vůči osobě navrhovatele; návrh [...] k satisfakci za nehmotnou újmu plynoucí z jejich pasivity vůči právním pochybením exekutorského kandidáta; [...] doložení úspěšnosti návrhů [...] k obnovení reputace z důvodu protiprávního jednání exekutorského kandidáta [...].“

Navrhovatel dále doplnil, že Instituci „nepožádal o vyplacení částky odpovídající dvojnásobku životního minima“ a „Citované možné zákonné prostředky vázané na životní minimum jednotlivce jsou v porovnání se zablokovanými prostředky nedůstojné a nic neřeší.“

Navrhovatel dále upřesnil, že se domáhá vydání „kopie mého telefonického rozhovoru [...] jako důkazu, který hodlám uplatňovat v předpokládaných správních či soudních řízeních“, když Navrhovatel tvrdí, že „[v] tomto postupu a jednání KB spatřuji poškození mých procesních práv k doložení významné procesní skutečnosti“; zaplacení přiměřeného zadostičinění ve výši 400.000 Kč „kompenzující diletantské jednání s vedoucí pracovnící Instituce I., bankovních referentů při nápravě poplatků za vedené účty a zesměšňující postup za vydání platební karty. Požadované zadostičinění koresponduje s orientační částkou zůstatků na účtech, kterými mi složily k běžnému chodu domácnosti“, když Navrhovatel tvrdí, že „[c]ítím se osobně zesměšněný postupem KB, která po dobu blokace účtů mne vyzývala k aktivizaci nové platební karty, ač věděla, že s účty nemohu nikterak disponovat“, dále „za nemajetkovou újmu za daných skutečností považuji ztrátu důvěry v bankovní instituci, při jejímž zrodu jsem se shodou okolností na počátku 90. let minulého století osobně angažoval“, dále „jednáním KB se cítím poškozen na svých nemajetkových právech, [...] neboť vzniklá osobní a rodinná stresová situace vnesla do rodinného prostředí s pacientkou se vzácným onemocněním na dlouhé měsíce značnou nejistotu a nežádoucí napětí“, dále „jsem dotčen na své důstojnosti jednáním hned tří bankovních úředníků, kteří mne evidentně zesměšňovali, když jsem se domáhal řešení účtování nákladů za vedení účtů, se kterými jsem nemohl disponovat“, dále „za poškození osobnostních práv považuji postup Instituce I. poškozující mé právo na ochranu soukromí, na životě, vyjádřením majetkových poměrů, porušením bankovního tajemství [...] a jako osobní neštěstí, že jsem ztratil kontrolu nad svými finančními zdroji“ a zaplacení náhrady za ztrátu na výdělku, kterou Navrhovatel nevyčísлил, když Navrhovatel tvrdí, že „[...] stres z narušeného chodu zajišťování rodiny, stres odrážející narušení a zveřejnění osobních majetkových poměrů, stres s vyjádřeného bankovního tajemství, což vše se od května do července 2017 promítlo do poškození mého zdraví ve formě pankreatidy (nikoliv z dietetické chyby), řešené nutnou několikadenní nemocniční léčbou a následnou třítydenní pracovní neschopnosti. Tedy další zhoršení mých finančních příjmů.“

6 Tvrzení Instituce

Instituce namítá, že „[v] případě blokace účtů Navrhovatele z důvodů doručeného exekučního příkazu pouze plnila zákonem uložené povinnosti. Není v pravomoci Instituce, aby přezkoumávala „oprávněnost“ vedené exekuce, takové posouzení náleží pouze a výhradně soudu, o čemž Navrhovatele opakovaně informovala. Instituce Navrhovatele

rovněž upozornila, že dle ust. § 311 občanského soudního řádu je v roli podlužníka, tzn., že v případě, že by nepostupovala v souladu s příslušnými ustanoveními zákona ohledně příkázání pohledávky z účtu, mohl by se oprávněný domáhat, aby mu zaplatila namísto dlužníka – Navrhovatele.“

Instituce namítá, že „[v] průběhu vedeného exekučního řízení Navrhovateli kompenzovala poplatky za písemná oznámení o neprovedení trvalého příkazu, a to ve výši 580 Kč, a rovněž se rozhodla pro vrácení poplatků za období 4 měsíců v celkové výši 352 Kč.“

Instituce dále namítá, že „[p]okud jde o poskytování informací exekutorovi a jejich rozsah, tento zcela odpovídal rozsahu vyplývajícímu z ust. § 33 a 34 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, v návaznosti na § 38 odst. 3 písm. h) zákona o bankách.“

Instituce tvrdí, že telefonní nahrávka ze dne 9. 5. 2017 „nebyla dohledána“.

Instituce namítá, že „[n]edisponuje záznamem, že by Navrhovatele vyzývala k aktivaci nové platební karty. Navrhovatel měl k dispozici platební kartu č. ■■■ k účtu č. ■■■, jejíž platnost byla do 10/2017. Dle čl. 3.4 Podmínek pro používání platebních karet MasterCard a VISA byl Navrhovatel oprávněn si vyzvednout v obchodním místě Instituce novou kartu, což ovšem neučinil.“

Instituce finančnímu arbitrovi současně sdělila, že „na účet Navrhovatele č. ■■■, vedený u Instituce, vrátila Navrhovateli poplatky naúčtované v období od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017, a to ve výši 841,50 Kč.“

7 Jednání o smíru

Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné a nevyžaduje se, aby byl spotřebitel právně zastoupen (náklady právního zastoupení se v řízení před finančním arbitrem nepřiznávají). Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Finanční arbitr v souladu s § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu.

Instituce v průběhu řízení Navrhovateli vrátila částku odpovídající poplatkům evidovaným k tíži Účtu 1 a Účtu 2 v období od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 a připsala na Účet 1 částku 824 Kč a dále mu vrátila částku 17,50 Kč odpovídající poplatku za zaslání sms zprávy evidovanému k tíži Účtu 1 dne 29. 5. 2017.

Instituce nepovažuje smírné řešení sporu s Navrhovatelem za možné a označila návrh Navrhovatele za zcela bezdůvodný, protože neporušila žádnou svou zákonnou ani smluvní povinnost.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů nebo Ústavního soudu. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda

- 1) Instituce byla oprávněná od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 blokovat peněžní prostředky na Účtu 1 a Účtu 2 na základě exekučního příkazu č. j. ■ ze dne 2. 5. 2017 (dále jen „Exekuční příkaz“);
- 2) Navrhovatel má nárok na vydání potvrzení o telefonním hovoru ze dne 9. 5. 2017 nebo jeho záznamu;
- 3) Navrhovatel má nárok na náhradu škody ve výši ztráty na výdělku ve výši 6.042 Kč;
- 4) Navrhovateli v souvislosti s Exekučním příkazem vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy, resp. zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 400.000 Kč.

8.1 Skutková zjištění

Finanční arbitr na základě tvrzení stran sporu a shromážděných podkladů vychází z následujících skutkových zjištění:

- a) do datové schránky Instituce byl dne 3. 5. 2017 v 2:00 hod. doručen Exekuční příkaz, kterým se Instituci ukládá, aby od okamžiku, kdy jí bude Exekuční příkaz doručen, z účtů povinného, tj. z Účtu 1 a z Účtu 2 (exekuce se podle Exekučního příkazu provede příkázáním pohledávky z Účtu 1 a z Účtu 2 a za povinného Exekuční příkaz označuje Navrhovatele) až do výše pohledávky ve výši 269.070 Kč, nákladů exekuce oprávněného ve výši 27.965,50 Kč a nákladů exekuce soudního exekutora ve výši 55.200,20 Kč, nevyplácela peněžní prostředky, neprováděla na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládala, a aby poté, kdy bude doručeno vyrozumění o tom, že do rejstříku zahájených exekucí byla zapsána doložka provedení exekuce a vymáhané částky, provedla vyplacení peněžních prostředků na účet č. ■, variabilní symbol ■; to vyplývá z Exekučního příkazu a výstupu z informačního systému Instituce o doručení Exekučního příkazu, do datové schránky Instituce;
- b) Exekuční příkaz vydal exekutorský kandidát ■, exekutorský kandidát zastupující ■, soudního exekutora, Exekutorský úřad Praha Západ, se sídlem Plzeňská 298/276, 151 23 Praha 5, na základě pověření provedením exekuce Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 3. 2017, č.j. ■, k provedení exekuce podle pravomocného a vykonatelného exekučního titulu: rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č.j. ■ a vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 8. 2015, č.j. ■ (dále jen „Exekutor“); to vyplývá z Exekučního příkazu;
- c) Instituce v okamžiku doručení Exekučního příkazu evidovala na Účtu 1 záporný zůstatek (mínus 6.590,84 Kč) a na Účtu 2 kladný zůstatek (8.882,23 Kč);
- d) Instituce dne 3. 5. 2017, 07:13:33 hod. zablokovala peněžní prostředky na Účtu 1; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce označeného jako „HISTORIE EP/PO: ■“;
- e) Instituce dne 3. 5. 2017, 07:13:36 hod. zablokovala peněžní prostředky na Účtu 2; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce označeného jako „HISTORIE EP/PO: ■“;

- f) dne 7. 5. 2017, v 10:00:03 hod. a v 10:00:36 hod. se Navrhovatel s použitím Platební karty pokusil o platební transakce ve výši 803 Kč, kterou Instituce neprovedla; to vyplývá z autorizačního logu Platební karty a výstup z informačního systému Instituce „TRANSAKCE TANDEM“;
- g) dne 7. 5. 2017, v 10:23:42 hod. a v 10:24:18 hod. se Navrhovatel pokusil o výběr hotovosti z bankomatu č. S1AS1180 s použitím Platební karty ve výši 1.000 Kč, kterou Instituce neprovedla; to vyplývá z autorizačního logu Platební karty a výstup z informačního systému Instituce „TRANSAKCE TANDEM“;
- h) dne 9. 5. 2017 Instituce zúčtovala k tíži Účtu 1 dvě platební transakce ze dne 6. 5. 2017 ve výši 95,40 Kč a 183,90 Kč; jak vyplývá z výpisu z Účtu 1 za měsíc květen 2017;
- i) do datové schránky Instituce bylo dne 17. 7. 2017 v 2:00 hod. doručeno Usnesení o odkladu provedení exekuce ze dne 12. 6. 2017, č.j. ■; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce o doručení Usnesení soudního exekutora ze dne 12. 6. 2017, č. j. ■, o odkladu provedení exekuce do datové schránky Instituce;
- j) Instituce provedla ve svém informačním systému záznam o odkladu exekuce dne 17. 7. 2017, 10:24:50 hod.; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce označeného jako „HISTORIE EP/PO: ■“;
- k) dopisem ze dne 30. 8. 2017 Instituce reagovala na opakovaná podání Navrhovatele týkající se zrušení zasílání oznámení o neprovedení plateb, ve kterém se mu za způsobené komplikace omluvila a informovala ho o kompenzaci částky 580 Kč „*Jedná se o vrácení všech poplatků za písemná oznámení o neprovedení trvalého příkazu na Vašich účtech č. ■ a č. ■, a to za období blokace těchto účtů z důvodu exekuce*“;
- l) v srpnu 2017 Instituce zaplatila Navrhovateli částku 580 Kč představující poplatky za oznámení o neprovedení plateb;
- m) v říjnu 2017 vypršela platnost Platební karty; to vyplývá Potvrzení o převzetí platební karty č. ■ k účtu č. ■ ze dne 22. 10. 2014;
- n) do datové schránky Instituce bylo dne 7. 12. 2017 v 4:00 hod. doručeno Vyrozumění soudního exekutora o zániku pověření k provedení exekuce ze dne 5. 12. 2017, č.j. ■: „*Soudní exekutor oznamuje, že dne 1. 12. 2017 nabylo právní moci usnesení o zastavení exekuce vedené na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 3. 2017 č.j. ■. Tímto zaniklo pověření soudního exekutora a exekutor je povinen od provedení exekuce upustit*“; to vyplývá z Vyrozumění soudního exekutora o zániku pověření k provedení exekuce ze dne 5. 12. 2017, č.j. ■, a z výstupu z informačního systému Instituce o doručení Vyrozumění soudního exekutora o zániku pověření k provedení exekuce ze dne 5. 12. 2017 č. j. ■ do datové schránky Instituce;
- o) Instituce dne 7. 12. 2017, 12:21:47 hod. odblokovala peněžní prostředky na Účtu 2; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce označeného jako „HISTORIE EP/PO: ■“;
- p) Instituce dne 7. 12. 2017, 12:21:48 hod. odblokovala peněžní prostředky na Účtu 1; to vyplývá z výstupu z informačního systému Instituce označeného jako „HISTORIE EP/PO: ■“;
- q) Instituce evidovala k tíži Účtu 1 od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 poplatek označený jako „*POPL.ZA VEDENÍ ÚČTU/BALÍČKU*“ ve výši 68 Kč ke dni 31. 5. 2017, ke dni 30. 6. 2017 a kde dni 31. 7. 2017, a poplatek označený jako „*BALÍČEK TRANSAKACÍ*“ ve výši 39 Kč ke dni 31. 5. 2017, ke dni 30. 6. 2017, ke dni 31. 7. 2017; ke dni 31. 8. 2017,

ke dni 30. 9. 2017, ke dni 31. 10. 2017 a ke dni 30. 11. 2017; to vyplývá z výpisů z Účtu 1 za období od 7. 4. 2017 do 6. 2. 2018;

- r) Instituce evidovala k tíži Účtu 2 od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 poplatek označený jako „POPL.ZA VEDENÍ ÚČTU/BALÍČKU“ ve výši 49 Kč ke dni 31. 5. 2017, ke dni 30. 6. 2017, ke dni 31. 7. 2017, ke dni 31. 8. 2017, ke dni 30. 9. 2017, ke dni 31. 10. 2017, ke dni 30. 11. 2017; to vyplývá z výpisů z Účtu 2 za období od 7. 4. 2017 do 4. 1. 2018;
- s) Instituce evidovala k tíži Účtu 1 a Účtu 2 od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 poplatky za oznámení o neprovedení plateb označené jako „POPLATEK ZA OZNÁMENÍ“ v souhrnné výši 560 Kč;
- t) dne 4. 1. 2018 Navrhovatel a Instituce uzavřeli dohodu o ukončení Smlouvy o účtu ze dne 14. 1. 2008, na základě které Instituce vedla pro Navrhovatele Účet 2;
- u) Instituce připsala na Účet 1 dne 6. 2. 2018 částku 352 Kč, představující 4 poplatky za vedení Účtu 2 ve výši 49 Kč a 4 poplatky za vedení Účtu 1 ve výši 39 Kč.

8.2 Rozhodná právní úprava

Exekuční řízení a způsoby provedení exekuce upravuje zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), resp. ve znění účinném ke dni 3. 5. 2017. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Exekuční řád v § 65 odkazuje, že „[n]estaví-li tento zákon jinak, použijí se na exekuci příkázáním pohledávky přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky.“

Exekuční řád pro exekuci příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu neobsahuje žádnou právní úpravu použitelnou pro řešení tohoto sporu, použije se proto přiměřeně právní úprava obsažená v § 303 a násl. občanského soudního řádu, konkrétně ustanovení § 303 až 311a o výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu.

Protože rozhodné skutkové okolnosti nastaly před nabytím účinnosti nového zákona o platebním styku, tedy před 13. 1. 2018, je rozhodnou právní úpravou zákon o platebním styku, protože podle § 275 nového zákona o platebním styku, platí, že „[z]ávazek ze smlouvy o platebních službách se řídí tímto zákonem ode dne nabytí účinnosti, i když k uzavření smlouvy o platebních službách došlo před tímto dnem; vznik této smlouvy, jakož i práva a povinnosti z ní vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzuje podle zákona č. 284/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Zákon o platebním styku je pak speciálním právním předpisem ve vztahu k občanskému zákoníku, pokud tedy zákon o platebním styku právní úpravu neobsahuje, použije se úprava občanského zákoníku jako obecného soukromoprávního předpisu.

8.3 Rozhodná smluvní úprava

Dne 28. 3. 2003 Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o účtu ze dne 28. 3. 2003, která ve svém čl. 5, stanoví že „nedílnou součástí této smlouvy Všeobecné obchodní podmínky Komerční banky, a.s. pro vedení účtů/vkladů klientů účinné ode dne 1. 5. 2001 a Podmínky Komerční banky, a.s., k Perfekt kontu účinné ode dne 1. 10. 2002, [...] Klient současně s podpisem smlouvy potvrzuje, že se seznámil s celým obsahem těchto podmínek a souhlasí s nimi.“

Instituce tvrdí, že součástí Smlouvy o účtu ze dne 28. 3. 2003 se dne 10. 10. 2014 staly Všeobecné obchodní podmínky účinné ode dne 1. 1. 2014, když Instituce s Navrhovatelem dne 10. 10. 2014 uzavřela Smlouvu o povoleném debetu.

V čl. 1.1. Smlouvy o povoleném debetu ze dne 10. 10. 2014 se „[b]anka se zavazuje poskytnout Klientovi, za podmínek stanovených touto Smlouvou, spotřebitelský úvěr ve formě možnosti přečerpání peněžních prostředků do záporného zůstatku – povolený nezajištěný debet (dále jen „Povolený debet“) na běžném účtu – balíček MůjÚčet č. ■, který banka vede pro Klienta [...]“ V čl. 1.2. pak stanoví, že „[j]sou nedílnou součástí této Smlouvy následující dokumenty, a to vždy pouze v rozsahu relevantním k této Smlouvě Všeobecné obchodní podmínky [...]“

Finanční arbitr má za to, že uzavřením smlouvy o poskytnutí spotřebitelského úvěru nemohlo dojít ke změně Smlouvy o účtu ze dne 28. 3. 2003, protože se jedná o dva samostatné právní vztahy, a proto za rozhodnou smluvní úpravu ve sporu týkajícího se oprávněnosti blokace peněžních prostředků na Účtu 1 a účtování poplatků k tíži Účtu 1 považuje Smlouvu o účtu ze dne 28. 3. 2003, Všeobecné obchodní podmínky Komerční banky, a.s. pro vedení účtů/vkladů klientů účinné ode dne 1. 5. 2001 a Podmínky Komerční banky, a.s., k Perfekt kontu účinné ode dne 1. 10. 2002.

Dne 14. 1. 2008 Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o účtu ze dne 14. 1. 2008, když podle čl. 1.2. platí, že „jsou nedílnou součástí Smlouvy Všeobecné obchodní podmínky banky (v tomto případě účinné ode dne 14. 6. 2005) a Podmínky k Perfekt kontu, (v tomto případě účinné ode dne 1. 1. 2007). Podpisem této Smlouvy Klient potvrzuje, že se seznámil se zněním výše uvedených podmínek a souhlasí s nimi. [...]“

Dne 10. 10. 2014 uzavřel Navrhovatel a Instituce Dodatek ke Smlouvě o zřízení a vedení Perfekt konta číslo účtu ■. Podle tohoto Dodatku „jsou nedílnou součástí Smlouvy Všeobecné obchodní podmínky banky (dále jen „Všeobecné podmínky“) [v tomto případě účinné ode dne 1. 1. 2014], Podmínky k Perfekt kontu (dále jen „Podmínky“) [v tomto případě účinné ode dne 1. 1. 2014] [...], příslušná Oznámení, tj. Oznámení o provádění platebního styku [v tomto případě účinné ode dne 1. 1. 2014], a Oznámení o minimálním počátečním vkladu a minimálním zůstatku [v tomto případě účinné ode dne 1. 1. 2014] a Sazebník (v rozsahu relevantním ke Smlouvě). Podpisem tohoto dodatku Klient potvrzuje, že se seznámil s obsahem a významem dokument; uvedených v předchozí větě, [...] a výslovně s jejich zněním souhlasí.“

Protože Instituce ani Navrhovatel netvrdí ani nedokládají, že za trvání smluvního vztahu ze Smlouvy o účtu ze dne 14. 1. 2008 došlo k další změně Smlouvy o účtu ze dne 14. 1. 2008, považuje finanční arbitr za rozhodnou smluvní úpravu v tomto případě Smlouva o účtu ze dne 14. 1. 2008, Všeobecné obchodní podmínky účinné ode dne 1. 1. 2014 a Podmínky k Perfekt kontu účinné ode dne 1. 1. 2014, Oznámení o provádění platebního styku účinné ode dne 1. 1. 2014 a Oznámení o minimálním počátečním vkladu a minimálním zůstatku účinné ode dne 1. 1. 2014.

Dne 28. 3. 2003 Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o kartě, ve které si v čl. 5 sjednali, že „nedílnou součástí této smlouvy Podmínky pro vydávání a používání platebních karet Eurocard/MasterCard a VISA Komerční banky, a.s. účinné od 2. 4. 2002 [...]. Klient současně s podpisem této smlouvy potvrzuje, že se seznámil s celým obsahem těchto podmínek a souhlasí s nimi.“

Dne 22. 10. 2014 Navrhovatel potvrdil převzetí platební karty č. ■ (dále jen „Platební karta“) k Účtu 1 na Potvrzení o převzetí platební karty ze dne 22. 10. 2014, podle kterého „[p]odpisem tohoto protokolu Držitel potvrzuje, že se seznámil se Všeobecnými obchodními podmínkami Banky [...], Podmínkami pro používání platebních karet MasterCard a VISA [...] ve znění účinném v den podpisu tohoto protokolu a souhlasí s nimi.“

Nedílnou součástí Smlouvy o kartě tak k 22. 10. 2014 byly i Všeobecné obchodní podmínky účinné ode dne 1. 1. 2014 a Podmínkami pro používání platebních karet MasterCard a VISA účinné ode dne 1. 1. 2011.

Protože Instituce ani Navrhovatel netvrdí ani nedokládají, že za trvání smluvního vztahu ze Smlouvy o kartě došlo po 22. 10. 2014 k její další změně, považuje finanční arbitr za rozhodnou smluvní úpravu v tomto případě Žádost/Smlouvu o vydání osobní platební karty ze dne 28. 3. 2003, Všeobecné obchodní podmínky účinné ode dne 1. 1. 2014 a Podmínky pro používání platebních karet MasterCard a VISA účinné ode dne 1. 1. 2011.

8.4 Exekuční příkaz

Podle § 304 občanského soudního řádu platí, že „(1) V nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu soud přikáže peněžnímu ústavu, aby od okamžiku, kdy mu bude usnesení doručeno, z účtu povinného až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství nevyplácel peněžní prostředky, neprováděl na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládal. [...] (2) Soud doručí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí oprávněnému, povinnému a peněžnímu ústavu. Peněžnímu ústavu je doručí do vlastních rukou. Povinnému nesmí být usnesení doručeno dříve než peněžnímu ústavu. (3) Povinný ztrácí okamžikem, kdy je peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, právo vybrat peněžní prostředky z účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat, a to do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství; to neplatí v případě platby, jejímž účelem je splnění vymáhané povinnosti, na účet oprávněného nebo soudního exekutora vedený u peněžního ústavu.“

Podle § 47 odst. 1 a 2 exekučního řádu platí, že exekučním příkazem se rozumí příkaz k provedení exekuce některým ze způsobů uvedených v exekučním řádu a exekuční příkaz má účinky nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu. To znamená, že tam, kde občanský soudní řád mluví o usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, rozumí se tím exekuční příkaz.

Instituce proto v tomto případě nemohla od doručení Exekučního příkazu, tedy od 3. 5. 2017, 2:00 hod., z Účtu 1 a z Účtu 2 až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství, vyplácet peněžní prostředky, provádět na ně započtení a jinak s nimi nakládat. Navrhovatel neměl od stejného okamžiku ve stejném rozsahu právo vybrat peněžní prostředky z Účtu 1 a z Účtu 2, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat.

Podle § 308 odst. 1 občanského soudního řádu dále platí, že banka neprovede exekuci v případě, že exekutor povolil odklad exekuce; v takovém případě ale musí být bance doručeno usnesení o povolení odkladu před provedením exekuce; banka v takovém případě neprovede exekuci, dokud jí nebude soudem doručeno vyrozumění, že odklad byl zrušen.

Podle § 308 odst. 2 občanského soudního řádu platí, že v případě, že exekuce byla zastavena, banka exekuci neprovede; v takovém případě ale musí být bance doručeno vyrozumění o tom, že usnesení o zastavení exekuce nabylo právní moci.

Finanční arbitr zjistil, že Instituci bylo dne 7. 12. 2017 doručeno Vyrozumění soudního exekutora o zániku pověření k provedení exekuce ze dne 5. 12. 2017, č. j. ■■■, a současně zjistil, že Instituce peněžní prostředky na Účtu 1 a Účtu 2 téhož dne v 12:21 hod. odblokovala.

Obecně platí, že banka, v tomto případě Instituce, není oprávněna posuzovat oprávněnost nařízené exekuce ani správnost postupu exekutora. Banka je naopak povinna postupovat tak, jak jí exekuční řád a občanský soudní řád ukládají, čili postupovat v souladu s principem presumpce správnosti aktů veřejné moci, že dokud není prokázán opak, považují se individuální právní akty, v tomto případě Exekuční příkaz, za platné, i když jsou vadné. Instituce je tedy povinna předpokládat správnost exekučního příkazu a bez dalšího zdržet

peněžní prostředky na účtu, který je uveden v exekučním příkazu a který vede pro povinného.

To, že Exekutor Navrhovateli Exekuční příkaz případně řádně nedoručil, nemůže jít k tíži Instituce, stejně tak nelze požadovat po Instituci, aby si takovou informaci zjišťovala sama nebo aby ji přijímala od Navrhovatele nebo jiné třetí osoby.

Instituce není povinna Navrhovatele o exekučním příkazu informovat a předložit mu ho, protože jí to žádný právní předpis neukládá. Tuto povinnost ukládá ve svém § 304 odst. 2 občanský soudní řád pouze exekutorovi. Takovou povinnost neukládá Instituci ani Smlouva o účtu ze dne 28. 3. 2003 a Smlouva o účtu ze dne 14. 1. 2008.

Občanský soudní řád tedy výslovně upravuje, jak má banka v případě, že jí je doručen exekuční příkaz, postupovat. Pokud by se banka od toho postupu odchytila a postupovala jinak (např. uvolnila peněžní prostředky na účtu povinného), porušila by tím své zákonem stanovené povinnosti.

Finanční arbitr v tomto případě nezjistil, že by Instituce porušila některou ze zákonných nebo smluvních povinností, když na základě Exekučního příkazu dne 3. 5. 2017 blokovala peněžní prostředky na Účtu 1 a Účtu 2.

Finanční arbitr nemůže přisvědčit ani Navrhovatelově argumentaci, že byla Instituce povinna účastnit se ústních jednání s Navrhovatelem, seznamovat Navrhovatele s vnitřními předpisy, postupy a metodikou.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů ani nezjistil, že by Instituce porušila bankovní tajemství, jak tvrdí Navrhovatel, nebo že by Instituce poskytla Exekutorovi informace o Navrhovateli v rozsahu, který by neodpovídal povinností Instituce jako banky vyplývající z § 33 a 34 exekučního řádu ve spojení s § 38 odst. 3 písm. h) zákona o bankách.

Podle § 33 odst. 4 exekučního řádu platí, že *„[b]anky [...] jsou povinni sdělit exekutorovi na jeho písemnou žádost údaje o číslech účtů povinného nebo jeho jiných jedinečných identifikátorech, jakož i o jejich stavu a změnách a údaje o majetku, věcech, listinách či zaknihovaných cenných papírech povinného jimi spravovaných či u nich pro povinného či povinným uschovaných.“*

Navrhovatel finančnímu arbitr žádnou skutečnost svědčící o jim tvrzeném prozrazení bankovního tajemství nedoložil ani nespecifikoval, o vyzrazení jakých konkrétních informací ze strany Instituce se mělo jednat.

Smyslem exekučního řádu je zajištění uspokojení věřitele, kterému dlužník nesplnil řádně a včas svůj dluh; z toho pak plyne, že banka, která vede účet dlužníkovi a na kterou se obrací exekutor provádějící exekuci, je povinna při provádění úkonů exekučního řízení plnit pokyny exekutora v rozsahu zákonných pravidel exekuce prováděné příkázáním pohledávky z účtu, tedy je povinná přijímat pokyny pouze od exekutora, a to jak při zahájení, tak i při odkladu nebo zrušení blokace či exekuce.

8.5 Dvojnásobek životního minima

Finanční arbitr nad rámec Navrhovatelem vznesených nároků a požadavků zjišťoval, zda Instituce splnila svoji zákonnou povinnost vyplatit dlužníkovi, jemuž vede platební účet, který byl stížen exekucí, dvojnásobek životního minima, pokud o to Navrhovatel požádal.

Podle § 304 občanského soudního řádu totiž povinný, v tomto případě Navrhovatel, ztrácí okamžikem, kdy je bance doručen exekuční příkaz, právo vybrat peněžní prostředky z účtu, použít tyto prostředky k platebním transakcím nebo s nimi jinak nakládat, a to do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství, s výjimkou částky do výše dvojnásobku

životního minima jednotlivce, tj. do výše 6.820 Kč. Podle § 304b občanského soudního řádu totiž platí, že zákazy uvedené v § 304 se nevztahují na peněžní prostředky do výše dvojnásobku životního minima jednotlivce podle zvláštního právního předpisu; tyto peněžní prostředky peněžní ústav vyplatí povinnému na jeho žádost nejvýše jednou.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že po provedené blokaci peněžních prostředků na Účtu 1 na základě Exekučního příkazu Instituce zúčtovala dne 9. 5. 2017 k tíži tohoto účtu platební transakce ze dne 6. 5. 2017 ve výši 95,40 Kč a 183,90 Kč provedené Platební kartou Navrhovatele, které posoudila jako žádost Navrhovatele o výplatu dvojnásobku životního minima.

Finanční arbitr současně zjistil, že Instituce dne 7. 5. 2017 neprovedla dvě platební transakce Navrhovatele ve výši 803 Kč a 1.000 Kč, které měla podle § 304b občanského soudního řádu ale jako čerpání dvojnásobku životního minima provést. Instituce tyto platby neprovedla, protože peněžní prostředky na Účtu 1 zablokovala do plné výše jeho zůstatku.

Finanční arbitr konstatuje, že tímto postupem Instituce porušila povinnost stanovenou v § 304b odst. 2 občanského soudního řádu, když neprovedla dne 7. 5. 2017 platební transakce v částkách odpovídající jeho nároku na výplatu peněžních prostředků do výše dvojnásobku životního minima.

Navrhovatel však finančnímu arbitrovi výslovně sdělil, že o výplatu dvojnásobku životního minima nežádal, protože to považuje za nedůstojné a nic neřešící, a v souvislosti s nevyplacením dvojnásobku životního minima netvrdí ani žádnou majetkovou nebo nemajetkovou újmu, kterou by po Instituci požadoval uhradit.

Nadto, protože exekuce příkázáním pohledávky z Účtů 1 nebyla provedena, zůstaly peněžní prostředky na Účtu 1.

8.6 Telefonní hovor ze dne 9. 5. 2017

K nároku Navrhovatele na „*vydání potvrzení o mém telefonickém úsilí domoci se informace o důvodech zablokování účtu v květnových dnech pracovního volna.*“ Instituce finančnímu arbitrovi nahrávku telefonního hovoru ze dne 9. 5. 2017 nepředložila s odůvodněním, že tuto nahrávku již nedohledala. Instituce pouze předložila nahrávku telefonního hovoru ze dne 15. 12. 2017.

Bez ohledu na to, zda Instituce nahrávku měla, obsah telefonního hovoru ze dne 9. 5. 2017 nemohl mít pro průběh exekuce vliv, protože Instituce byla v tomto případě povinna postupovat podle Exekučního příkazu, občanského soudního řádu a exekučního řádu. Žádný právní předpis přitom neukládá Instituci povinnost v průběhu exekuce příkázáním pohledávky z účtu povinného telefonní hovory s povinným nahrávat a uchovávat, ani pokud Navrhovatel tvrdí, že obsahem telefonního hovoru bylo jeho úsilí „*domoci se informace o důvodech zablokování účtu v květnových dnech pracovního volna.*“ Finanční arbitr současně nezjistil, že by si Navrhovatel a Instituce uchovávaní a předávání telefonních nahrávek nebo potvrzení o telefonické komunikaci smluvně sjednali.

8.7 Náhrada újmy

Pokud jde o náhradu újmy obecně, lze takovou náhradu přiznat, jsou-li splněny podmínky pro její přiznání. Je zapotřebí existence porušení (zákonné nebo smluvní) povinnosti, existence vzniku (majetkové nebo nemajetkové) újmy, existence příčinné souvislosti mezi porušením (zákonné nebo smluvní) povinností a vznikem újmy, a existence zavinění, resp. neexistence okolností vylučujících odpovědnost.

Podle § 2894 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „*[p]ovinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).*“

Pokud jde o nemajetkovou újmu, kterou Navrhovatel žádá, pak podle § 2894 odst. 2 občanského zákoníku platí, že „[n]ebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.“

Občanský zákoník zvlášť stanoví povinnost odčinit nemajetkovou újmu v § 2956 až 2968 (jedná se o újmu na přirozených právech člověka), a v ustanovení § 2971; kromě toho je náhrada nemajetkové újmy v občanském zákoníku upravena také v některých speciálních případech, např. cena zvláštní obliby podle § 2969 odst. 2 občanského zákoníku.

Podle § 2956 občanského zákoníku platí, že „[v]znikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.“

Podle § 19 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[k]aždý člověk má vrozená, již samotným rozumem a citem poznatelná přirozená práva, a tudíž se považuje za osobu. Zákon stanoví jen meze uplatňování přirozených práv člověka a způsob jejich ochrany.“

Podle § 81 občanského zákoníku platí, že „(1) Chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. (2) Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.“ Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[č]lověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.“

Podle § 2971 občanského zákoníku platí, že „[o]důvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničít, ublížit nebo z jiné pohnutky zvlášť zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocituje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.“ Ustanovení § 2971 občanského zákoníku se tedy může uplatnit tam, kde poškozenému nevznikla újma na jeho přirozených právech vymezených příkladmo v § 81 odst. 1 občanského zákoníku, ale vznikla mu újma na jiných právech. Podle § 2971 občanského zákoníku se nemajetková újma nahrazuje též jiným osobám než primárnímu poškozenému, pokud újmu důvodně pocítují jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

Ustanovení § 2956 a 2971 občanského zákoníku stanoví pro náhradu nemajetkové újmy odlišné předpoklady, když podle § 2956 ve spojení s § 82 odst. 1 občanského zákoníku musí dojít k neoprávněnému zásahu do přirozeného práva, zatímco podle § 2971 občanského zákoníku musí existovat zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil nemajetkovou újmu protiprávním jednáním.

Při posuzování nemajetkové újmy finanční arbitr přihlédl k závěrům Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ve věci nemajetkové újmy způsobené zahájením trestního stíhání, když obviněný byl následně obžaloby zproštěn: „Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvrátitelnou domněnku, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma“. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li

soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

Navrhovatel žádá náhradu škody spočívající ve ztrátě na výdělku. Škoda spočívající ve ztrátě na výdělku se stanoví ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem poškozeného před poškozením a tím, co bylo vyplaceno podle jiných právních předpisů (dávky nemocenského pojištění).

Aby mohl finanční arbitr Navrhovateli náhradu škody spočívající ve ztrátě na výdělku přiznat, muselo by být prokázáno, že Instituce svým jednáním porušila smluvní nebo zákonnou povinnost a samozřejmě je potřeba, aby tímto jednáním Instituce vznikla Navrhovateli samotná majetková újma, a to v příčinné souvislosti s jednáním Instituce při provádění exekuce podle Exekučního příkazu.

Navrhovatel dále žádá náhradu nemajetkové újmy v částce 400.000 Kč, o které tvrdí, že „kompenzující diletantské jednání s vedoucí pracovnící Instituce I., bankovních referentů při nápravě poplatků za vedené účty a zesměšňující postup za vydání platební karty. Požadované zadostiučinění koresponduje s orientační částkou zůstatků na účtech, kterými mi složily k běžnému chodu domácnosti“, když Navrhovatel tvrdí, že „[c]ítím se osobně zesměšněný postupem KB, která po dobu blokace účtů mne vyzývala k aktivizaci nové platební karty, ač věděla, že s účty nemohu nikterak disponovat“, dále „za nemajetkovou újmu za daných skutečností považuji ztrátu důvěry v bankovní instituci, při jejímž zrodu jsem se shodou okolností na počátku 90. let minulého století osobně angažoval“, dále „jednáním KB se cítím poškozen na svých nemajetkových právech, [...] neboť vzniklá osobní a rodinná stresová situace vnesla do rodinného prostředí s pacientkou se vzácným onemocněním na dlouhé měsíce značnou nejistotu a nežádoucí napětí“, dále „jsem dotčen na své důstojnosti jednáním hned tří bankovních úředníků, kteří mne evidentně zesměšňovali, když jsem se domáhal řešení účtování nákladů za vedení účtů, se kterými jsem nemohl disponovat“, dále „za poškození osobnostních práv považuji postup Instituce I. poškozující mé právo na ochranu soukromí, na životě, vyzrazení majetkových poměrů, porušením bankovního tajemství [...] a jako osobní neštěstí, že jsem ztratil kontrolu nad svými finančními zdroji.“

Aby mohl finanční arbitr Navrhovateli náhradu nemajetkové újmy přiznat, muselo by být prokázáno, že Instituce svým jednáním neoprávněně zasáhla do přirozených práv Navrhovatele ve smyslu § 81 občanského zákoníku anebo se dopustila protiprávního jednání ve smyslu § 2971 občanského zákoníku. A samozřejmě je potřeba, aby tímto jednáním Instituce vznikla Navrhovateli samotná nemajetková újma.

8.7.1 Náhrada za ztrátu na výdělku po dobu nemocenské

Navrhovatel požaduje zaplacení náhrady za ztrátu na výdělku za „[...] stres z narušeného chodu zajišťování rodiny, stres odrážející narušení a zveřejnění osobních majetkových poměrů, stres s vyzrazení bankovního tajemství, což vše se od května do července 2017 promítlo do poškození mého zdraví ve formě pankreatidy (nikoliv z dietetické chyby), řešené nutnou několikadenní nemocniční léčbou a následnou třítydenní pracovní neschopností. Tedy další zhoršení mých finančních příjmů.“

Protože finanční arbitr nezjistil, že by Instituce porušila zákonnou nebo smluvní povinnost, když na základě Exekučního příkazu dne 3. 5. 2017 blokovala peněžní prostředky na Účtu 1 a Účtu 2, a současně neměla povinnost poskytovat Navrhovateli jím požadovanou součinnost v průběhu vedené exekuce, není pro uplatnění nároku Navrhovatele splněn jeden ze základních předpokladů pro jeho přiznání.

8.7.2 Nemajetková újma

Instituce a Navrhovatel si smluvně povinnost Instituce odčinit nemajetkovou újmu, kterou by

Instituce Navrhovateli způsobila, ve Smlouvě o účtu ze dne 28. 3. 2003 a ve Smlouvě o účtu ze dne 14. 1. 2014 nesjednali.

Finanční arbitr nezjistil, že by se Instituce dopustila protiprávního jednání, když v souvislosti s Exekučním příkazem provedla dne 3. 5. 2017 blokaci peněžních prostředků na Účtu 1 a Účtu 2 a současně nezjistil, že by se Instituce dopustila protiprávního jednání, když neposkytla Navrhovateli jím požadovanou součinnost spočívající v posouzení, zda a za jakých okolností byl Exekuční příkaz vydán, nezúčastnila se ústních jednání s Navrhovatelem, neseznámila Navrhovatele s vnitřními předpisy, postupy a metodikou, když postup v případě příkázání pohledávky z účtu u peněžního ústavu je upraven zákonou úpravou v exekučním řádu a občanském soudním řádu, a proto nelze Navrhovateli v důsledku tohoto jednání Instituce přiznat jakoukoli nemajetkovou újmu.

8.8 Zasilání oznámení o neprovedení plateb

Finanční arbitr nepovažuje zasilání oznámení o neprovedení plateb za absurdní, jak Navrhovatel tvrdí „*absurdní zasilání zpoplatnění notifikací o neprovedených trvalých platebních příkazech (za období květen – září 2017) [...]*“, ale za plnění zákonné povinnosti uložené poskytovatelům platebních služeb.

Podle § 105 odst. 1 zákona o platebním styku platí, že „[...] *Poskytovatel je povinen odmítnout provedení platebního příkazu, stanoví-li tak právní předpis*“, v tomto případě § 304 občanského soudního řádu. Současně podle § 105 odst. 2 platí, že „[o]dmítne-li poskytovatel provést platební příkaz, poskytne nebo zpřístupní uživateli informace o této skutečnosti dohodnutým způsobem při nejbližší příležitosti, nejpozději ve lhůtě uvedené v § 109 a 113, a je-li to možné, oznámí mu důvody odmítnutí a postup pro nápravu chyb, které byly důvodem odmítnutí.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že „*Rámcová smlouva může stanovit úplatu za poskytnutí nebo zpřístupnění informace uvedené v odstavci 2.*“

Finanční arbitr má za to, že Instituce při zasilání oznámení o neprovedení plateb plnila svou zákonnou povinnost a ve vztahu k Účtu 2 i smluvně sjednanou, když podle čl. 2.16 Oznámení o provádění platebního styku účinného ode dne 1. 1. 2014 platí, že „*Odmítne-li Banka Příkaz, Informuje Klienta o této skutečnosti. Tato informace může být zpoplatněná dle Sazebníku [...]. Banka informuje Klienta o odmítnutí Příkazu písemně poštou, prostřednictvím služby přímého bankovníctví nebo oběma způsoby, nebude-li mezi bankou a Klientem sjednáno jinak. [...]*“

Finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovateli za oznámení o neprovedení plateb v srpnu 2017 vrátila částku 580 Kč.

Navrhovatel pak v této části žádnou další majetkovou újmu (škodu) netvrdí a současně ani nedokládá žádnou nemajetkovou újmu, která by mu v souvislosti se zasiláním oznámení o neprovedení plateb Instituce svým jednáním způsobila.

8.9 Poplatky za vedení Účtu 1 a Účtu 2

Navrhovatel v řízení před finančním arbitrem neoznačil konkrétní poplatky, které by požadoval za vedení Účtu 1 a/nebo Účtu 2 za období blokace peněžních prostředků na těchto Účtech, na základě Exekučního příkazu vrátit, resp. nežádá uvedení těchto účtů do stavu, ve kterém by byly, kdyby nedošlo k jejich zaúčtování k tíži Účtů a ani nijak nedokládá jednání bankovních úředníků, kteří jej měli evidentně zesměšňovat při řešení účtování nákladů za vedení Účtů.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce evidovala v období blokace, tj. od 3. 5. 2017 do 7. 12. 2017 k tíži Účtu 1 poplatky za vedení tohoto účtu v souhrnné částce 477 Kč a za vedení Účtu 2 poplatky v souhrnné částce 343 Kč. Instituce finančnímu arbitrovi sdělila, že připsala

na Účet 1 dne 6. 2. 2018 částku 352 Kč, představující 4 poplatky za vedení Účtu 2 ve výši 49 Kč a 4 poplatky za vedení Účtu 1 ve výši 39 Kč.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil, na základě jakých ustanovení Smlouvy o účtu ze dne 28. 3. 2003 nebo Smlouvy o účtu ze dne 14. 1. 2008 Instituce Navrhovateli poplatky za vedení Účtu 1 a Účtu 2, vztahující se k období blokace peněžních prostředků na těchto účtech na základě Exekučního příkazu, účtovala, resp. evidovala.

Protože Instituce v průběhu řízení finančnímu arbitrovi nedoložila, že evidovala tyto poplatky v souladu se smluvní dokumentací, je tak na místě, aby Instituce Navrhovateli vrátila všechny poplatky, které za rozhodné období k tíži Účtů evidovala.

Instituce v této souvislosti finančnímu arbitrovi sdělila, že Navrhovateli vrátila částku 824 Kč, představující všechny poplatky za vedení účtu evidované v rozhodném období k tíži Účtů.

Navrhovatel pak v této části žádnou další majetkovou škodu netvrdí a současně finanční arbitr nezjistil konkrétní jednání Instituce, které mělo spočívat v diletantském jednání a v zesměšnění Navrhovatele, když Navrhovatel takové jednání Instituce nedokládá a finanční arbitr tak nemůže Navrhovateli právo na náhradu nemajetkové újmy přiznat.

8.10 Platební karta

Finanční arbitr zjistil, že platnost Platební karty, kterou Instituce vydala Navrhovateli k Účtu 1, skončila v říjnu 2017.

Podle článku 3. Podmínek pro používání karet bodu 3.4. platí, že „[k]artu lze používat do posledního dne měsíce a roku doby platnosti uvedené na Kartě. Před uplynutím doby platnosti karty Banka vydá Držiteli novou Kartu [...]. Držitel je oprávněn vyzvednout si novou kartu v Klientově obchodním místě nejdříve 14 dnů před uplynutím doby platnosti původní Karty. [...]“

Finanční arbitr nezjistil, v čem mělo spočívat ironické dotazování a zesměšňující postup Instituce. Finanční arbitr nezjistil, že by zákonná nebo smluvní úprava bránila vydat Navrhovateli platební kartu v době vedení exekuce na platební účet, Navrhovatel si novou platební kartu mohl vyzvednout na obchodním místě Instituce, což Instituce sama potvrzuje. Skutečnost, že na účet klienta je vedena exekuce, ještě sama o sobě neznamená, že klient není vázán Smlouvou o kartě, případně že si k takovému účtu nemůže platební kartu vyzvednout.

9 K výroku nálezu

Navrhovatel se ocitl v občanskoprávním sporu s třetími osobami, nikoli s Institucí, a z tohoto sporu byl vydán exekuční příkaz na Navrhovatele v podobě exekuce příkázáním pohledávky z účtu, který pro Navrhovatele vede Instituce.

Exekuční řád, resp. občanský soudní řád, přesně stanoví, jak má banka, v tomto případě Instituce, v případě exekuce příkázáním pohledávky z účtu postupovat. Pokud by se Instituce od toho postupu odchýlila a postupovala jinak, porušila by tím své právní povinnosti. V souvislosti s exekucí příkázáním pohledávky z účtu pak nebyla Instituce povinná Navrhovateli poskytovat součinnost nad rámec povinností zákonem uložených nebo smluvně sjednaných.

Ve sporu mezi spotřebitelem (povinným), v tomto případě Navrhovatelem, a bankou, v tomto případě Institucí, při nařízení exekuce příkázáním pohledávky z účtu, je finanční arbitr příslušný takový spor rozhodovat pouze v rozsahu, který nepřekračuje rámec poskytování platebních služeb; finanční arbitr tedy ve vedeném řízení posuzoval, zda Instituce po obdržení Exekučního příkazu postupovala ve vztahu k Účtům a ve vztahu k peněžním

prostředkům na těchto Účtech v souladu s právními předpisy (exekučním řádem, resp. občanským soudním řádem) a Smlouvou o účtu ze dne 28. 3. 2003 a Smlouvou o účtu ze dne 14. 1. 2008.

Finanční arbitr nemohl v žádném případě řešit předložený spor jako spor z exekuce, resp. nemůže posuzovat a rozhodovat o skutečnostech, které vedly k vydání Exekučního příkazu, stejně tak nemůže posuzovat průběh exekučního řízení a postup Exekutora v něm.

Finanční arbitr Navrhovateli opakovaně připomínal a znovu zdůrazňuje, že Navrhovatel se měl bránit v samotném exekučním řízení, resp. mohl se také se stížností na chování Exekutora a s informací o nesprávně vedené exekuci obrátit na Exekutorskou komoru České republiky.

Primárním cílem finančního arbitra je vést strany sporu ke smíru, pokud je smír důvodný. Finanční arbitr však ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce porušila zákonnou nebo smluvní povinnost, když na základě Exekučního příkazu blokovala peněžní prostředky na Účtu 1 a Účtu 2.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce porušila zákonnou nebo smluvní povinnost, když neposkytla Navrhovateli v jím požadovaném rozsahu součinnost, resp. když nebránila Navrhovatele vůči Exekutorovi, protože Navrhovatel tvrdil, že exekuce je neoprávněná.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce měla povinnost Navrhovateli vydat potvrzení o telefonním hovoru ze dne 9. 5. 2017 a/nebo povinnost jeho záznam uchovávat a Navrhovateli vydat.

Finanční arbitr nezjistil, že by se Instituce dopustila protiprávního jednání, na základě kterého by Navrhovateli svědčil nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu nemocenské. Navrhovatel nemá nárok na zaplacení náhrady nemajetkové újmy, protože finanční arbitr nezjistil, že by byly splněny předpoklady odpovědnosti za nemajetkovou újmu, resp. že by jednáním Instituce došlo k zásahu do přirozených práv Navrhovatele, resp. k jinému protiprávnímu jednání Instituce za zvláštních okolností a ke vzniku nemajetkové újmy.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – do vlastních rukou na adresu ■■■
Instituce – datová schránka 4ktes4w

